

Τεύχος #01
Μάρτης 2017 Χανιά
Διανέμεται χωρίς αντίτιμο

ΘΡΤΣΑ

έντυπο δρόμου

Όταν ανοιγόμασταν στο πέλαγος, μας περνούσαν χειροπέδες, για να μην μπορούμε να κινηθούμε και ενδεχομένως να επαναστατήσουμε, σε περίπτωση που κοντραριζόμασταν με εχθρικό πλοίο.
Μας φοβόνταν τότε οι αξιωματικοί της γαλέρας.
Μπορούσαν να έρθουν τα πάνω κάτω.

Να ριχτούν αυτοί αλυσοδεμένοι στα κουπιά και να βγούμε εμείς καπεταναίοι στην επιφάνεια.

Γι αυτό και έπεφταν ανελέητοι πάνω μας και μας μαστίγωναν με μανία.

«Τα σύνορα είναι χαρακιές στο σώμα του πλανήτη»

«Ένα έθνος χωρίς σύνορα, δεν είναι έθνος»

Δήλωση του νέου πρόεδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, απόγονου Σκοτσέζων και Γερμανών μεταναστών.

Ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, λίγες μέρες μετά την ορκωμοσία του, δεν άργησε καθόλου να δείξει τις προθέσεις του. Η παραπάνω δήλωση αφορά την προεκλογική του εξαγγελία σε σχέση με την ανέγερση μιας φαραωνικού μεγέθους κατασκευής, ενός τείχους μήκους 3.000 χιλιομέτρων και κόστους 25 δις δολαρίων κατά μήκος των συνόρων Μεξικό-ΗΠΑ, προκειμένου (κατά τα λεγόμενά του) να περιοριστεί η μετανάστευση προς τις ΗΠΑ, ενώ παράλληλα απαίτησε από την κυβέρνηση του Μεξικό, την οικονομική της συμβολή για την αποπεράτωση του έργου. Ταυτόχρονα, διέταξε την εντατικοποίηση των μέτρων ενάντια στους ήδη υπάρχοντες μετανάστες χωρίς χαρτιά και την αύξηση των απελάσεων.

Στη συνέχεια, επανήλθε δριμύτερος με ένα νέο διάταγμα, το λεγόμενο Muslim Ban, σύμφωνα με το οποίο απαγορεύεται για 4 μήνες η είσοδος στις ΗΠΑ, πολιτών με καταγωγή από 7 μουσουλμανικές χώρες (Ιράν, Ιράκ, Συρία, Υεμένη, Λιβύη, Σομαλία, Σουδάν), ενώ σταματάει έστω και προσωρινά την είσοδο προσφύγων. Παρ' όλο το τραγελαφικό του περιεχόμενο, καθώς στις περισσότερες από αυτές τις χώρες, οι ΗΠΑ έχουν άμεση ή έμμεση εμπλοκή, είτε μέσω των στρατιωτικών τους επεμβάσεων, είτε με τη χαλιναγωγήση τοπικών ομάδων συμφερόντων, το 9ο εφετείο του Σαν Φρανσίσκο, απέρριψε προς το παρόν την εφαρμογή του διατάγματος.

Σε παρόμοιο μήκος κύματος εντάσσονται και οι έντονες φήμες που αναφέρονται σε ακόμα ένα επικείμενο νομοσχέδιο και το οποίο θα αφορά τον έλεγχο και την πρόσβαση σε όλα τα προσωπικά στοιχεία που βρίσκονται στα κινητά τηλέφωνα όλων όσων ταξιδεύουν προς τις ΗΠΑ, ενώ σε περι-

πτώση άρνησης παράδοσης της συσκευής, θα απαγορεύεται η είσοδος στη χώρα. Μέχρι αυτή τη στιγμή, και παρόλο τις ερωτήσεις από δημοσιογράφους προς τον εκπρόσωπο τύπου του Λευκού Οίκου, δεν έχει υπάρξει κάποια διάψευση.

Ακόμα μία βασική επιδίωξη του Τραμπ, αποτελεί η κατάργηση έως το 2018 του συστήματος πρόσβασης στην υγεία και στην περίθαλψη, το οποίο θέσπισε ο προκάτοχός του, και είναι γνωστό ως Obamacare. Το Obamacare έχοντας κάποια πρωτοφανή (έστω και επιδερμικά) χαρακτηριστικά κοινωνικού κράτους, αποτέλεσε το μήλον της έριδος κατά τη διάρκεια των προεκλογικών εκστρατειών. Αυτό συνέβη διότι στις ΗΠΑ των μονοπωλίων και των γιγάντιων ιδιωτικών ασφαλιστικών κολοσσών, προκλήθηκαν τριγμοί και αντιδράσεις από τα υπερσυντηρητικά κομμάτια της μεσαίας τάξης που δεν επιθυμούσαν σε καμία περίπτωση να πληρώνουν φόρους, προκειμένου να έχουν κάποια ψήγματα δημόσιας ασφάλισης τα καλύτερα κοινωνικά στρώματα.

Και επειδή τα «ανδραγαθήματα» του νέου πλανητάρχη δεν έχουν τελειωμό, ας ρίξουμε μια ματιά στους νεοδιορισμένους συνεργάτες του σε θέσεις

κλειδιά. Ο Στίβεν Μπάνον, πρώην διευθυντής της ακροδεξιάς ιστοσελίδας Breitbart News, αναλαμβάνει επικεφαλής της «Στρατηγικής Πολιτικής» όπως και επικεφαλής των αντίστοιχων συμβούλων της. Ο γενικός εισαγγελέας της Οκλαχόμα, Σκοτ Προύιτ, ορκισμένος εχθρός των κινήσεων ενάντια στην κλιματική αλλαγή, διορίζεται ως επικεφαλής της «Υπηρεσίας Προστασίας του Περιβάλλοντος». Στη συνέχεια, ο δηλωμένος ρατσιστής Τζον Κέλι, διορίζεται στο υπουργείο που επιβλέπει τη μετανάστευση, ως υπουργός εσωτερικής ασφάλειας. Τέτοιες κινήσεις έχουν καταγραφεί δεκάδες ακόμα και σε άλλες θέσεις, με τον Τραμπ να διορίζει απροκάλυπτα και δίχως τελειωμό τα πρώην (πλέον) διευθυντικά στελέχη από τα λόμπι των πολυεθνικών εταιριών τα οποία υπηρετεί, ενώ παράλληλα επιδιώκει να ενδυναμώσει τα συμφέροντά τους ακόμα περισσότερο, εφαρμόζοντας αυτή την τακτική.

Προφανώς όμως μετά τις αρχικές εξαγγελίες του Τραμπ, δεν άργησαν να φανούν και οι πρώτες αντιδράσεις. Από την πρώτη μέρα της εκλογής του έως και σήμερα, οργανώνονται συνεχώς διαδηλώσεις σχεδόν σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ, όπως και αντίστοιχα σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες με τη συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων και με κεντρικά συνθήματα: «Ο Τραμπ δεν είναι ο πρόεδρός μου», «Όχι στον ρατσισμό», «Όχι στον Τραμπ», «Ο Τραμπ στα σκουπίδια». Χιλιάδες άνθρωποι από υποβαθμισμένες περιοχές, γυναίκες που απαιτούν ισότητα, καταπιεσμένοι λατινοαμερικάνοι, έγχρωμοι και μετανάστες, νεολαίοι με αβέβαιο μέλλον, προοδευτικοί, αριστεροί και αναρχικοί, ενώνουν τις φωνές τους ενάντια στην επέλαση του ρατσισμού, του νεοφιλελευθερισμού και του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού καπιταλιστικού συστήματος, μη διστάζοντας σε αρκετές περιπτώσεις να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής.

Τσως, όλο αυτό το εκρηκτικό συνονθύλευμα να αποτελεί το πρελούδιο μιας νέας πολιτικής εποχής. Μιας εποχής που λόγω της σαθρότητας στα θεμέλια του καπιταλιστικού οικοδομήματος, όχι απλά επιτρέπει σε παρανοϊκούς αλαζόνες κροίσους να εκφράζουν ανεμπόδιστα ακραίες μισογύνικες, ρατσιστικές και ιδιαίτερα μισαλλόδοξες απόψεις,

αλλά τους τοποθετεί κιόλας στον θώκο του πλανητάρχη με σκοπό την πρακτική εφαρμογή όλων αυτών. Μιας εποχής που φέρνει τη σημαντική άνοδο ακροδεξιών και νεοναζιστικών μορφωμάτων στην Ευρώπη, τόσο σε επίπεδο κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, όσο και σε επίπεδο μαχητικής παρουσίας στον δρόμο. Μιας εποχής που ισλαμοφασιστικές οργανώσεις διοικούν περιοχές ολοκληρωτικά, εφαρμόζοντας με το μαστίγιο τη σαρία στα μέρη που καταλαμβάνουν.

Όμως το καθήκον των καταπιεσμένων, αυτών που παράγουν τον πλούτο αυτού του κόσμου για τα συμφέροντα των δυναστών του, δεν περιορίζεται στην εκλογή του λιγότερου κακού ηγέτη. Αυτή η λογική-παγίδα ουσιαστικά αφήνει ανέγγιχτη την πολιτική του παγκόσμιου κεφαλαίου και εγκλωβίζεται σε λογικές αλλαγής του πολιτικού προσωπικού, ενώ ταυτόχρονα εφησυχάζεται από τις μικρές νίκες και απογοητεύεται γρήγορα στους αγώνες χωρίς άμεσα και προφανή αποτελέσματα. Όπως έχει αποδείξει η ιστορία, κανένας ηγέτης δεν βρέθηκε στην εξουσία για να υπηρετήσει τα λαϊκά συμφέροντα, ενώ όσες «φιλολαϊκές» μεταρρυθμίσεις πραγματοποιήθηκαν κατά καιρούς, αποτέλεσαν στάχτη στα μάτια κόσμου, προκειμένου να διαγωνιστεί η κυριαρχία. Όσο λοιπόν υπάρχουν ηγέτες, που με τη σειρά τους αναπόφευκτα διογκώνουν τις ταξικές διαφορές και οξύνουν την παγκόσμια καταπίεση, ο αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού θα παραμένει διαχρονικά επίκαιρος.

«Κι είναι η σύφιλη της υπομονής που κάνει τον Καθιστό Ταύρο να επιθεθεί και τότε το κεφάλι του Λούκυ Λουκ θα στολίσει την κιθάρα μου»

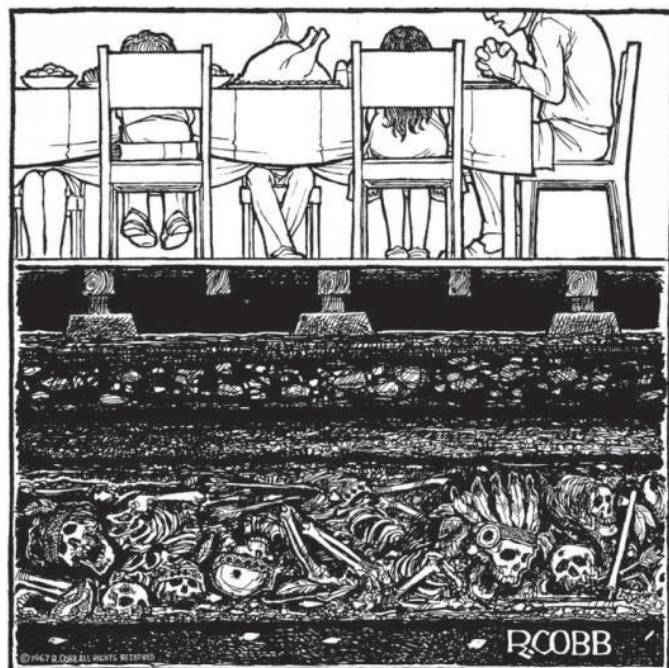
Οι πόλεμοι κατά των αυτοχθόνων ιθαγενών της Βορείου Αμερικής ξεκινούν από το 1492 και τυπικά διαρκούν έως το 1890, τόσο στην αποικιακή περίοδο δηλαδή, όσο και στην περίοδο της ανεξαρτησίας των Ηνωμένων Πολιτειών και «λήγουν» με την κατάκτηση των εδαφών των ιθαγενών όπου κάποιοι σφαγιάστηκαν, κάποιοι αφομοιώθηκαν και κάποιοι ξεριζώθηκαν από τη γη που γεννήθηκαν. Σήμερα μετά από μια σειρά σφαγών και σχεδόν ολική εξόντωση των ιθαγενών, οι εναπομείναντες βιώνουν τον καταναγκαστικό εγκλεισμό, την γκετοποίηση και την απομόνωση κάτω από ακραίες συνθήκες διαβίωσης ενώ δεν λείπουν οι θανατηφόρες ασθένειες και οι αυτοκτονίες.

Οι αιτίες κάθε γενοκτονίας είναι πάντα οι ίδιες, και δεν είναι άλλες από την κυριαρχία και το κέρδος. Οι θύτες υπό την ομπρέλα ιδεολογημάτων όπως η φυλή, το έθνος και η θρησκεία προσπαθούν να πείσουν ότι κάνουν κάτι ορθολογικά σωστό, ενώ τα παραπάνω είναι μόνο το περιτύλιγμα που χρησιμοποιούν για να φτάσουν τελικά στην ουσία, ότι δηλαδή αυτό που πραγματικά επιζητούν είναι η δύναμη της επιβολής και το υλικό όφελος εις βάρος των από κάτω και όλων όσων εμποδίζουν στην επίτευξη του στόχου τους.

Η γενοκτονία των αυτοχθόνων κατοίκων της αμερικανικής ηπείρου, ξεκινάει απ' τους «πολιτισμένους» Ευρωπαίους. Πριν από τη μακροχρόνια αλληλουχία σφαγών, παραβιάσεων συνθηκών και επιδημιών, οι Ευρωπαίοι πρώτοι στη σειρά και απροκάλυπτα έκλεψαν τα εδάφη και κατέστρεψαν τους αρχέγονους πολιτισμούς των ιθαγενών. Το 1492, όταν ο Χριστόφορος Κολόμβος «ανακάλυψε» την Αμερική, ψάχνοντας ένα συντομότερο δρόμο για τις Ινδίες, στις Μεγάλες Αντίλλες (Κούβα, Ισπανιόλα, Τζαμάικα) κατοικούσαν 1.5 εκατομμύριο ιθαγενείς, ενώ μέχρι το 1550 δεν είχε απομείνει κανένας τους σ' αυτά τα νησιά. Οι αυτοκρατορίες των Μάγια και των Ίνκας, καταστράφηκαν ολοσχερώς μέσα σε είκοσι χρόνια από τους Αλβαράδο και Φρανθίσκο Πιθάρο. Αντίστοιχες δολοφονίες εμφανίζονται και σε όλες τις άλλες περιοχές της Αμερικής όπου κατοικούσαν ιθαγενείς και εντός μικρού χρονικού διαστήματος σχεδόν αφανίστηκαν. Σφαγές παρατηρούνται και στην Τσιάπας, στη Γουατεμάλα, στην Κολομβία, στο Περού και στη Χιλή με τους ιθαγενείς να γίνονται θύματα του επεκτατισμού, των ευρωπαϊκών αυτοκρατοριών και του εμπορείου. Η «πρόοδος» δε του βιομηχανικού πολιτισμού, ωθεί ολοένα τους ιθαγενείς προς αφιλόξενες περιοχές, αν δεν τους έχει ήδη στερήσει

την ζωή.

Στην πλάτη της αμερικανικής ιστορίας αλλά και κληρονομιάς υπάρχει μια εκτενής χρονολογική καταγραφή συνθηκών που υπογράφηκαν, συνθηκών που παραβιάστηκαν και σφαγών που χαρακτηρίστηκαν ως μάχες. Το 1824 δημιουργήθηκε το γνωστό ως γραφείο των «ινδιάνικων υποθέσεων» εντός του υπουργείου πολέμου γεγονός που σημάδεψε από νωρίς με έναν τόνο επιθετικότητας, τις διαπραγματεύσεις των Αμερικανών με τους αυτόχθονες. Το 1862 το νομοθετικό διάταγμα «πράξη Χόμστεντ» υπογεγραμμένο από τον πρόεδρο Λίνκολν απελευθερώνει ένα κύμα λευκών εποίκων στα αυτόχθονα εδάφη, ενώ ένα χρόνο μετά, ξεκινά εξέγερση των Σάντε Σίου στη Μινεσότα και καταλήγει με το κρέμασμα 38 ανδρών Σίου, ίσως η μεγαλύτερη μαζική εκτέλεση στην ιστορία των ΗΠΑ. Η εκτέλεση διατάχθηκε από τον πρόεδρο Λίνκολν δύο μέρες μετά την υπογραφή της διακήρυξης για τη χειραφέτηση των μαύρων (Black Codes). Το 1866 ξεκινάει η πραγματοποίηση του διηπειρωτικού σιδηροδρόμου. Οι Αμερικάνοι σφετερίστηκαν γη για δρόμους και τρένα, ώστε να κόψουν δρόμο μέσα από την καρδιά των Λακότα. Ως απάντηση τρεις φυλές των Λακότα, επιτέθηκαν και νίκησαν τον αμερικανικό στρατό. Το 1868 είναι η δεύτερη συνθήκη του Φορτ Λάραμι η οποία ξεκάθαρα εγγυάται την κυριαρχία του μεγάλου έθνους των Σίου και την ιδιοκτησία των Λακότα επί των ιερών μαύρων λόφων. Η κυβέρνηση υπόσχεται επίσης γη και δικαιώματα κυνηγιού στις γύρω πολιτείες. Ήταν ο πρώτος πόλεμος στην αμερικανική ιστορία όπου η κυβέρνηση διαπραγματεύτηκε μια συνθήκη στην οποία υποχώρησε σε όλες τις απαιτήσεις του εχθρού της. Το 1869 ολοκληρώνεται ο διηπειρωτικός σιδηρόδρομος ενώ δύο χρόνια μετά θέτονται όλοι οι ιθαγενείς υπό την κηδεμονία της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Ο στρατός εκδίδει διαταγές οι οποίες απαγορεύουν στους Δυτικούς Ινδιάνους να

φεύγουν από τους καταυλισμούς που ονομάζονται «ειδικές περιοχές για Ινδιάνους» και είναι τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης που κάνουν την εμφάνισή τους επίσημα. Όλοι οι Ινδιάνοι από εκείνη τη στιγμή είναι αιχμάλωτοι πολέμου και σταματούν οι συνάψεις συνθηκών. Το 1874 ο στρατηγός Τζορτζ Κάστερ ανακοινώνει την ανακάλυψη χρυσού στην γη των Λακότα και την επόμενη χρονιά ξεκινά πόλεμος. Μια νέα συμφωνία παρουσιάζεται στους αρχηγούς των Σιου, υπό την εκστρατεία που έμεινε γνωστή ως «Πουλάτε ή πεινάτε. Υπογράψτε αλλιώς δεν υπάρχει τροφή για την φυλή σας». Τη συμφωνία του Φορτ Λαράμι υπέγραψε μόνο το 10% και ενώ απαιτούσε τουλάχιστον την υπογραφή των 3/4 του πληθυσμού της φυλής για να εκχωρηθεί η γη, το συγκεκριμένο άρθρο, όπως ήταν αναμενόμενο, αγνοήθηκε. Κατά το 1887 οι φυλές έχασαν εκατομμύρια στρέμματα. Το αμερικανικό όνειρο της ιδιωτικής ιδιοκτησίας γης αποδείχθηκε πως ήταν ένας έξυπνος τρόπος να διαχωρίσουν τους καταυλισμούς ώσπου να μη μείνει τίποτα. Αυτή η κίνηση κατέστρεψε τους καταυλισμούς και διευκόλυνε την περαιτέρω υποδιαίρεση και πώληση τους με την πάροδο κάθε γενιάς.

Το 1890 είναι η χρονιά της σφαγής στο Γούντεν Νι, όπου δόθηκαν 20 μετάλλια τιμής ανδρείας στο ιππικό, τα περισσότερα που έχουν δοθεί μέχρι σήμερα σε μια μάχη. Έτσι ξεκινάει μια νέα εποχή στην ιστορία των αυτοχθόνων Αμερικάνων. Η κυβέρνηση με το Γούντεν Νι ανοιχτά διακήρυξε τη θέση της για τα δικαιώματα των αυτοχθόνων, είχε δε κουραστεί από τις συνθήκες, τους ιερούς λόφους και τους χορούς των φαντασμάτων, και έτσι έφερε τα κανόνια. Το 1900 ο πληθυσμός των γηγενών της Αμερικής έφτασε σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Λιγότερο από 250.000 άτομα εν ζωή συγκριτικά με τα περίπου 8 εκατομμύρια του 1492. Μόλις το 1968 οι αρχές παραδέχτηκαν πως η «Υπηρεσία Προστασίας των Ινδιάνων» δωροδοκούσαν από εταιρίες για να κάνουν τα στραβά μάτια στις μαζικές δολοφονίες (καταστροφές χωριών με δυναμίτη, δηλητηριάσεις με φυτοφάρμακα και αρσενικό) και έπειτα να πουλούν τη γη τους.

Σήμερα βλέπουμε ότι η ανεργία σε αρκετούς Ινδιάνικούς καταυλισμούς κυμαίνεται στο 85-90%.

Κουτουρούκι - Ηρακλειο

Στις 18/1 εκδικάστηκε στα Χανιά η εργατική διαφορά που διεκδικούσαν οι 4 πρώην εργαζόμενοι του μεζεδοπωλείου “Κουτουρούκι”. Παρόλο την απόπειρα δημιουργίας κλίματος πασπαλισμένη με ανακρίβειες και ψέμματα, από την αφεντικίνα, τον δικηγόρο της και μια εργαζόμενη στην επιχείρηση, όσον αφορά το δήθεν ειδυλλιακό εργασιακό καθεστώς, η έδρα του δικαστηρίου αναγνώρισε τις ποινικές ευθύνες της εργοδοσίας, καταδικάζοντας την σε 11 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή. Με αυτή την απόφαση μπαίνει η βάση για την πλήρη δικαίωση και αποζημίωση των πρώην εργαζομένων σε έναν αγώνα που θα συνεχιστεί και με άλλα δικαστήρια.

Ακόμα ένα περιστατικό εργοδοτικής ασυδοσίας συνέβη στο Ηράκλειο στις 12/1. Συγκεκριμένα, εργαζόμενη σε επιχείρηση καυσίμων προσέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας καταγγέλλοντας τον εργοδότη της για εργασιακά ζητήματα, που αφορούσαν την μη καταβολή δώρων και επιδομάτων, ενώ μάλιστα σε μερικές περιπτώσεις ανάγκαζε τους εργαζόμενους να υπογράψουν ότι τα παρέλαβαν. Στην τριμερή συνάντηση που κανονίστηκε, ο εργοδότης όντας ερειστικός από την αρχή της διαδικασίας στη συνέχεια επιτέθηκε και χτύπησε πολλές φορές ακόμα και στο πρόσωπο την εργαζόμενη, όταν αντιλήφθηκε ότι δεν είχε σκοπό να υποχωρήσει από τις διεκδικήσεις της.

Από τα μεγάλα καταστήματα των πολυεθνικών εταιρειών, μέχρι τα μικρά “εναλλακτικά” μαγαζιά, τα αφεντικά οφείλουν να καταλάβουν πως δεν είμαστε καθόλου μια οικογένεια, καθώς τα συμφέροντά μας απέχουν παρασάγγας. Οι συλλογικές αντιστάσεις στους χώρους εργασίας είναι μονόδρομος ενάντια στην επισφάλεια, στα ξεχειλωμένα ωράρια και στις ελαστικές σχέσεις που θέλει να μας επιβάλει η αυθαιρεσία των αφεντικών. Κανένα από τα εργασιακά δικαιώματα δεν χαρίστηκε απλόχερα, αλλά κατακτήθηκε μέσα από σκληρούς αγώνες. Έτσι, επειδή οι εργατικοί αγώνες αποτελούν τον βασικό πυλώνα της ταξικής πάλης, είναι επιτακτική η στήριξή τους σε όλα τα επίπεδα.

Βέροια

Στις 14/1 οι φασίστες της χρυσής αυγής αποπειράθηκαν να ανοίξουν γραφεία στο κέντρο της Βέροιας, ανακοινώνοντας τα εγκαίνια λίγες μονάχα μέρες πριν, μήπως και προλάβουν τις αναμενόμενες αντιδράσεις. Όμως, τα αντιφασιστικά αντανάκλαστικά της πόλης λειτούργησαν άμεσα και σύντομα βγήκαν τα πρώτα καλέσματα που καλούσαν την κοινωνία σε εγρήγορση. Στη συνέχεια, και λίγες ώρες πριν πολυδιαφημισμένη τους φιέστα, 150 σύντροφοι εισέβαλαν και ισοπέδωσαν τα γραφεία τους, αφήνοντας τους ναζίδες να πραγματοποιήσουν εγκαίνια σε έναν κατεστραμμένο χώρο. Η μέρα συνεχίστηκε με αντιφασιστικές συγκε-

ντρώσεις, οι οποίες πλαισιώθηκαν από πλήθος αριστερών, αντιεξουσιαστικών και αντιφασιστικών οργανώσεων, ενώ η ΕΛΑΣ δεν θα μπορούσε να είναι απύσχα, αφού με τις πολυπληθείς δυνάμεις της και τις συνεχείς επιθέσεις στους διαδηλωτές, έσωσε τους φασίστες από τα χειρότερα. Τις επόμενες μέρες, οι δράσεις συνεχίστηκαν αμείωτα, με τους φασίστες να μένουν άφαντοι από το κοινωνικό πεδίο και να προτιμούν τη σιγουριά του μέρους που ξέρουν καλύτερα από όλους, τις τρύπες τους!

Δεν έχουμε να προσθέσουμε κάτι, καθώς οι σύντροφοι τίμησαν και με το παραπάνω το έντονο αντιφασιστικό και κινηματικό παρελθόν της Βέροιας, στέλνοντας με τις πράξεις τους σινιάλα αντιφασισμού σε όλο τον ελλαδικό χώρο και όχι μόνο.

Γεια στα χέρια τους!

Αεροπλανοφόρο

Στις 6/10 έδεσε στη Σούδα το αμερικανικό αεροπλανοφόρο του ΝΑΤΟ "USS George H.W. Bush", με συνολικό πλήρωμα 6.000 στρατιώτες. Ο λόγος της επίσκεψης αυτής δεν είναι άλλος από την "αναψυχή" και την "ξεκούραση" των νατοϊκών φονιάδων στα Χανιά. Ο αντιπεριφερειάρχης Βουλγαράκης ευχαρίστησε τον διοικητή αμερικανικής βάσης, ενώ στη συνέχεια δήλωσε σε τοπικά μέσα πως "η επίσκεψη αυτή, θα αποτελέσει τονωτική ένεση για την τοπική οικονομία, ειδικά αυτήν την περίοδο εκτός τουριστικής αιχμής". Στη συνέχεια, πήραν σειρά ένα τσούρμο από μαγαζάτορες της πόλης, οι οποίοι έσπευσαν να ανοίξουν κακήν κακώς τα καταστήματά τους, για να προλάβουν να επωφεληθούν από αυτή την τρομερή ευκαιρία αιματοβαμμένων δολαρίων. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, για την εξυπηρέτηση των σεξουαλικών "αναγκών" του πληρώματος, έφτασαν από άλλες πόλεις 300 ιερόδουλες.

Αυτοί, οι οποίοι σκούζουν μήνες τώρα πως η ενδεχόμενη άφιξη 500 προσφύγων θα διαταράξει την ομαλή και την εύρυθμη λειτουργία της πόλης, είναι οι ίδιοι που υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες τους φυσικούς υπαίτιους της προσφυγιάς. Από την επίσημη πολιτεία και τους λοιπούς καταστηματαρχες προφανώς δεν περιμέναμε κάτι παραπάνω, απλώς φανερώνεται ξανά το θράσος που τους διακατέχει, καθώς αποδεικνύεται για άλλη μια φορά πως η ανάγκη τους για πλουτισμό είναι υπέρμετρη. Σε αυτούς λοιπόν, που με μοναδικό κίνητρο το κέρδος πατάνε επί πτωμάτων και φυλάνε κατουρημένες ποδιές μη λογαριάζοντας διόλου την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ένα μονάχα έχουμε να δηλώσουμε: Ουστ από δω σιγάματα!

Τα γραφεία στέγασης αρνούνται να χτίσουν νέα κτήρια και τα υπάρχοντα καταρρέουν. Κτήρια χωρίς ηλεκτρισμό, κατακλυσμένα με μούχλα, με πληθυσμό περίπου στο 90% να ζει κάτω από το ομοσπονδιακό όριο φτώχειας και το 75% να υποσιτίζεται. Αιχμάλωτοι συνεχίζουν να γεννιούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ενώ ένα στα τρία παιδιά πεθαίνει στους πρώτους 6 μήνες από τη γέννηση του, και το προσδόκιμο όριο ηλικίας είναι κάτω από τα 46 έτη (στις ΗΠΑ είναι 76 έτη). Ένας στους τέσσερις είναι αλκοολικός ενώ το φθινό κρακ κάνει θραύση. Αυτό είναι ότι απέμεινε από έναν ολόκληρο πολιτισμό αφού ότι καλύτερο είχε κλαπεί, το νερό, οι λόφοι, το χρυσάφι, η γη, η ζωή των ιθαγενών.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι ο τόπος όπου μια από τις δημοφιλέστερες γιορτές, η μέρα των ευχαριστιών, γιορτάζει με μια ειρωνική αθωότητα την ευχαριστία στον θεό για τα αγαθά που της παρέχει, θάβοντας ταυτόχρονα πολύ βαθιά στην από τους ίδιους ματωμένη γη την αλήθεια, πως τα αγαθά που έχουν για να ζήσουν, κλάπηκαν και καταπατήθηκαν με τον αισχρότερο τρόπο εξοντώνοντας εκατομμύρια ανθρώπους. Αυτά είναι τα θεμέλια που χτίστηκε η Αμερική αυτή είναι και η τεράστια κληρονομιά μέσα σ' όλα τα άλλα που αφήνει.

«Μόνο όταν το τελευταίο δέντρο πεθάνει και το τελευταίο ποτάμι δηλητηριαστεί και το τελευταίο ψάρι πιαστεί, θα καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να φάμε χρήματα.»

– Ινδιάνικη παροιμία της φυλής Κρι»

**«Ήταν τόσο προοδευτικός
τέλικά ο Μπάρακ Χουσεΐν
Ομπάμα;»**

Φυσικά και όχι. Ο 44ος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών απλά είχε μία πολύ καλή ομάδα στον τομέα της διαφήμισης και του πολιτικού marketing. Ένα φρέσκο πρόσωπο, με τολμηρό

πρόγραμμα σχεδόν αριστερό -τουλάχιστον για τα δεδομένα της Βορείου Αμερικής-. Προεκλογικά έταξε το κλείσιμο της φυλακής-στρατοπέδου συγκέντρωσης Guantanamo κάτι που φυσικά και δεν έγινε. Προσπάθησε να αναδιαρθρώσει το σύστημα υγείας με το λεγόμενο -ανεπίσημα- “Obamacare” (Affordable Care Act) και να το φέρει στα πρότυπα του κράτους «πρόνοιας» όπως τα περισσότερα «ανεπτυγμένα» κράτη. Δηλαδή ένα σύστημα που θα στηρίζεται από τις εισφορές του δημόσιου τομέα. Το εν λόγω σύστημα δέχθηκε δριμεία κριτική τόσο από το Ρεπουμπλικανικό κόμμα όσο και από το Δημοκρατικό αλλά και από πολλούς Αμερικανούς πολίτες. Κριτική γιατί θα ανέβαζε την φορολογία κατά αναλογία του εισοδήματος, αλλά και γιατί το κράτος θα κρατούσε τα σκήπτρα της ζωής και του θανάτου για τους φτωχούς. Κάτι που φυσικά θυμίζει ακόμα μια καλοστημένη προπαγάνδα, γιατί δεν ξεχνάμε πως τα πάντα ανήκουν στο κεφάλαιο και όταν μιλάμε για την υγεία μιλάμε για μια πολύ μεγάλη επιχείρηση που δεν έχει σκοπό να χάσει ούτε πινάκιο φακής, άσχετα εάν στις ΗΠΑ υπάρχουν 50.000.000 ανασφάλιστοι και 25.000.000 μισό-ασφαλισμένοι πολίτες.

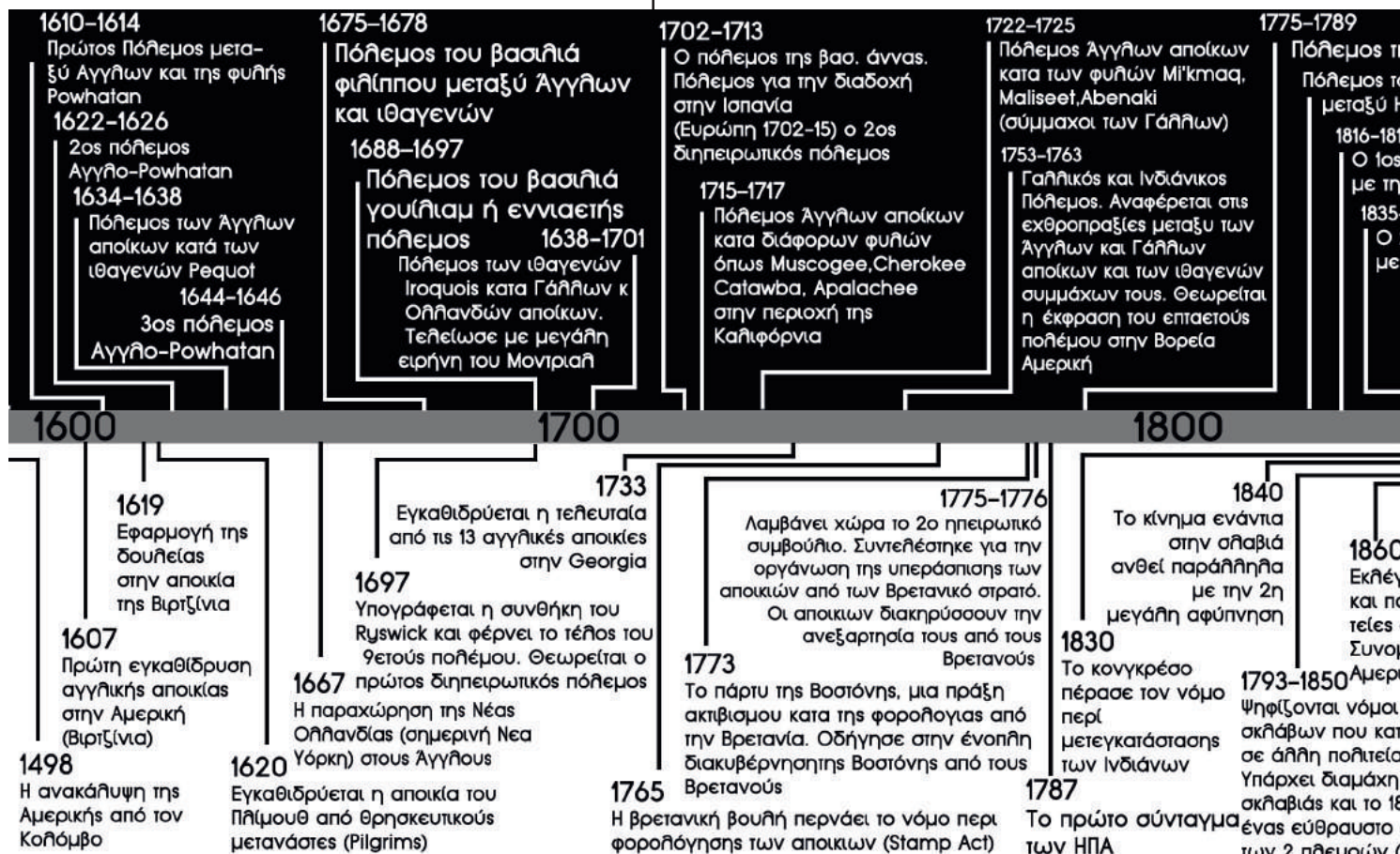
Αλλά όπως τα πάντα, ο τομέας της υγείας στις ΗΠΑ (και όχι μόνο) είναι καπιταλιστικός τζόγος και κατέληξε να γίνει απλά ένα υπό ανταγωνισμό σύστημα υγείας μεταξύ κράτους και ιδιωτικών εταιριών ασφάλισης, χωρίς συνταγματική προστασία, που εν τέλη με την νέα προεδρία του Ντόναλντ Τραμπ καταργήθηκε εν μία νυκτί.

Κατά τις προεδρίες Μπιλ Κλίντον και Τζορτζ

Μπους Τζ. ανά τον κόσμο τα αντιπολεμικά κινήματα και αρκετά διεθνή μέσα, κατακεραύνωναν τις εξωτερικές πολιτικές τους, κάτι που με την θητεία Ομπάμα παρατηρείται ύφεση, παρότι το Αμερικανικό κράτος έχει επέμβει -άμεσα ή έμμεσα- στρατιωτικά στο βόρειο Πακιστάν, στην Ονδούρα, στην Λιβύη, στη Συρία, στη Σομαλία, στο πραξικόπημα της Υεμένης, συντηρώντας έτσι το επικερδέστατο εμπόριο πολέμου.

Ο Αμερικανός πρώην πρόεδρος κέρδισε το νόμπελ ειρήνης για την δουλειά του ενάντια στα πυρηνικά όπλα, κάτι το τραγελαφικό γιατί δεδομένου κατά πρώτον ότι ήταν στην έδρα λίγους μόλις μήνες και κατά δεύτερο γιατί συνέχισε τον πόλεμο με μη επανδρωμένα αεροσκάφη (Drones) στην Μέση Ανατολή και πιο συγκεκριμένα στο Β. Πακιστάν, όπου σύμφωνα με στρατιωτικές διαρροές εκτός από στρατιωτικούς στόχους χτυπήσανε και χτυπάνε άοπλους πολίτες, αναγκάζοντας τους σε εκτοπισμό. Το πρόγραμμα «Πόλεμος ενάντια στην Τρομοκρατία» (“War on Terror”) που ξεκίνησε από τον Τζορτζ Μπους μετά τις επιθέσεις αεροπειρατείας στις 11/09/2001, το συνέχισε και το επέκτεινε ο Ομπάμα με τις πολεμικές συρράξεις σε διάφορα σημεία ανά την υφήλιο και με το Patriot Act που στην ουσία καταργεί κάθε ελευθερία (έστω και θεσμική), που σύμφωνα με το σύνταγμα, ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών έχει τη δυνατότητα να εκτελέσει χωρίς δίκη, έτσι ο οποιοσδήποτε μπορεί να βρεθεί φυλακισμένος χωρίς να γνωρίζει γιατί και χωρίς να έχει δικαίωμα επικοινωνίας ή δικηγόρου.

Ήταν άλλο ένα πολιτικό κάθαρμα; Σίγουρα ήταν

και είναι. Είναι υπαίτιος και αυτός και το επιτελείο του αλλά και όλο το αμερικανικό Κογκρέσο για τόσους θανάτους παγκοσμίως, για την παγκόσμια φτώχεια και δυστυχία. Είναι άλλος ένας ρατσιστής και ισλαμοφοβικός που κατείχε θέση εξουσίας και δεν αρνείται να το εκφράσει:

«Αυτό που με ανησυχεί και πρέπει να μας ανησυχεί είναι ότι ακόμα και να νικηθεί το Ισλαμικό Κράτος, το υποβόσκων πρόβλημα των δυσαρεστημένων σουνιτών σε όλο τον κόσμο και ειδικότερα σε κάποιες απ' αυτές τις περιοχές όπως η Λιβύη και η Υεμένη. Εκεί ένας νεαρός χωρίς προοπτικές για το μέλλον, κοιτάζει γύρω του και ο μόνος τρόπος να αποκτήσει σεβασμό και δύναμη είναι να γίνει μαχητής.»

«Η δικτατορία του εγκλεισμού είναι ο καθρέφτης της δημοκρατίας»

Οι αλυσίδες από ασφάλι ή από μετάξι είναι πάντα αλυσίδες. (Φ. Σίλερ)

Ο αγώνας των κρατουμένων ενάντια στη σκλαβιά που λαμβάνει χώρα τους τελευταίους μήνες στις φυλακές των ΗΠΑ, είναι ένας αγώνας που έχει βαθιές ρίζες στην Β. Αμερική. Έχει ξεκινήσει από τον 17ο αιώνα με την καταναγκαστική μεταφορά και (άμεση) υποδούλωση των μαύρων και συνεχίζεται μέχρι σήμερα καθώς οι καταστάσεις ελάχιστα έχουν αλλάξει. Ο ρατσισμός, τα βασανιστήρια και

η εξαναγκαστική εργασία αποτελούν καθημερινότητα κατά τη πάροδο της ιστορίας στις φυλακές των ΗΠΑ, όπως ταυτόχρονα και οι πολύμορφες κινητοποιήσεις των έγκλειστων. Ένα σημαντικό όμως κομμάτι που πρέπει να αναφερθεί έστω επιγραμματικά πριν δούμε την κατάσταση στις φυλακές σήμερα και τι οδήγησε στην κινητοποίηση των από μέσα, είναι τα γεγονότα που αφορούν την εξέγερση στη φυλακή Άττικα καθώς οι ίδιοι οι κρατούμενοι συνδέουν τους δύο αυτούς αγώνες μεταξύ τους και γι' αυτό τον λόγο ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις τους συμβολικά στις 9 Σεπτέμβρη.

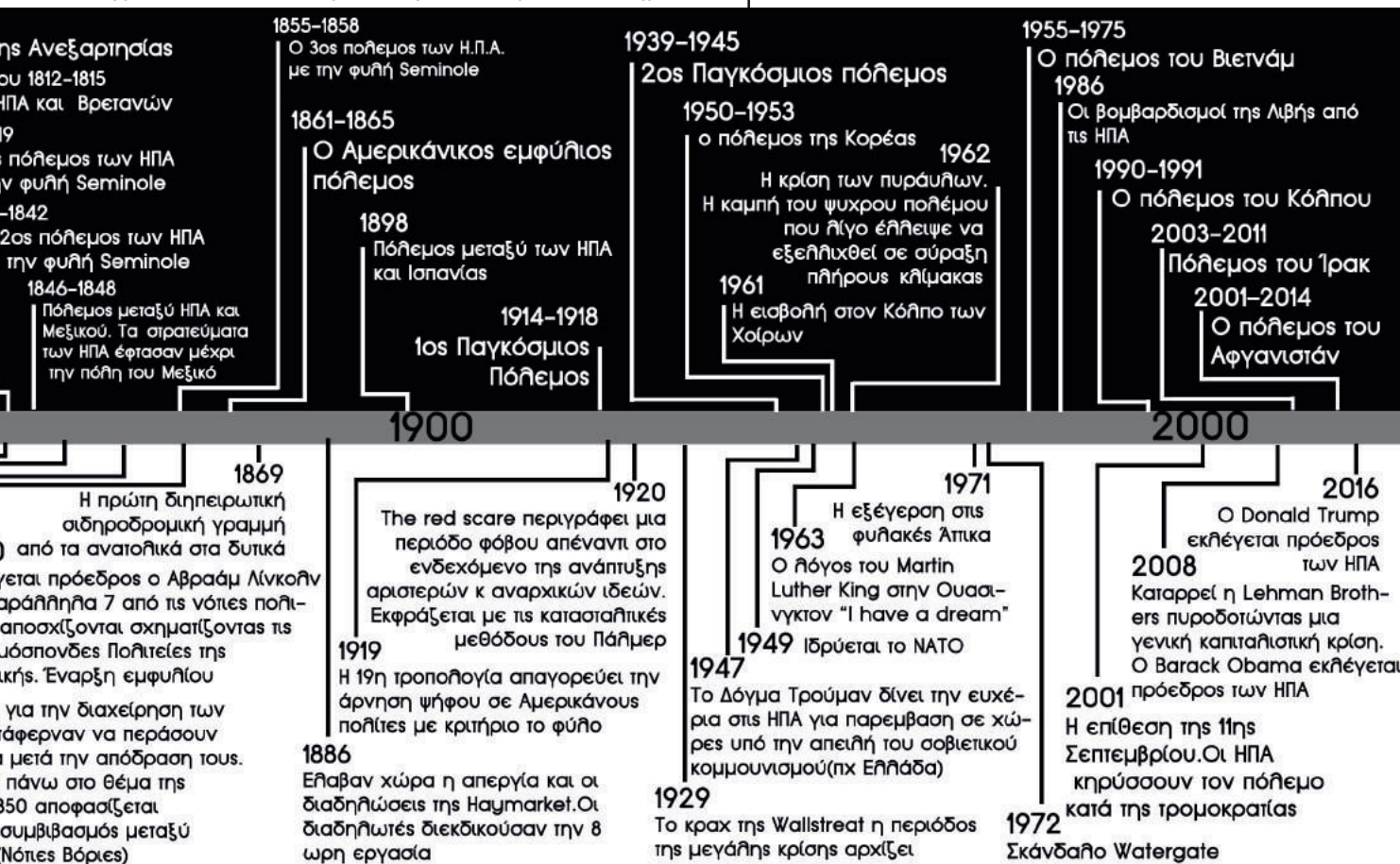
Αύγουστος 1970: Οι κρατούμενοι της φυλακής Άττικα ξεκινούν κινητοποιήσεις για υψηλότερους μισθούς και πιο φθηνά είδη πρώτης ανάγκης.

Νοέμβριος 1970: Στη φυλακή Folsom πραγματοποιείται η μεγαλύτερη απεργία σε διάρκεια στις ΗΠΑ.

Ιούνιος 1971: Πέντε κρατούμενοι ιδρύουν το Attika Liberation Faction (ALF) για βελτίωση συνθηκών και οργάνωση ομάδων αυτοδιδασκαλίας πολιτικής θεωρίας.

Ιούλιος 1971: Το ALF παρουσιάζει λίστα είκοσι επτά αιτημάτων στον επίτροπο σωφρονισμού.

21 Αυγούστου 1971: Ο George Jackson (ο οποίος είχε δολοφονήσει ένα δεσμοφύλακα) δολοφονείται από σωφρονιστικούς υπαλλήλους στις φυλακές San

Quentin.

22 Αυγούστου 1971: Ολοήμερη σιωπηρή διαμαρτυρία.

30 Αυγούστου 1971: 300 κρατούμενοι ζητούν τη μεταφορά τους στο νοσοκομείο της φυλακής και το καταλαμβάνουν.

8 Σεπτεμβρίου 1971: Δύο κρατούμενοι εμπλέκονται φραστικά με υπαρχιφύλακα και τους πάνε απομόνωση με το ζόρι. Οι κρατούμενοι απαιτούν απτήν διοίκηση να επιστρέψουν οι δύο συγκρατούμενοί τους από την απομόνωση αλλιώς θα κάψουν τη φυλακή.

9-13 Σεπτεμβρίου 1971: Στη Νέα Υόρκη ξεκινάει η εξέγερση ως κορύφωση μιας σειράς αγώνων για πολιτικά δικαιώματα των μαύρων και για τα δικαιώματα των κρατουμένων. Πραγματοποιείται κατάληψη και καταστροφή της Άττικα. Ίσως η πιο αιματηρή εξέγερση σε φυλακές.

9 Σεπτεμβρίου 2016: Σαράντα πέντε χρόνια μετά οι φυλακές της Αμερικής βρίσκονται πάλι σε αναβρασμό με αγώνες και κινητοποιήσεις κατά της σκλαβιάς και ενάντια στον εγκλεισμό.

Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν ανδρικές και γυναικείες φυλακές σε όλες τις ΗΠΑ, ενώ την αρχή έκαναν οι κρατούμενοι στην Νεμπράσκα και στη Φλόριντα βάζοντας φωτιά στα κολαστήρια. Με πολύ γοργούς ρυθμούς το ίδιο κλίμα μεταφέρθηκε και στις υπόλοιπες φυλακές της χώρας, ξεκινώντας

έναν ακόμη αγώνα ενάντια στην καταπίεση, την απλήρωτη εργασία, τη σκλαβιά, την κατάχρηση εξουσίας, εν γένει δηλαδή την εξουσία αυτή καθεαυτή.

Σήμερα στις ΗΠΑ βρίσκονται 2,5 εκατομμύρια αιχμάλωτοι σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, ενώ το ποσοστό των φυλακισμένων αναλογικά με τον πληθυσμό της χώρας είναι το μεγαλύτερο παγκοσμίως (0,7%). Αισχρές συνθήκες όπως αυτή της δουλειάς, του υπερ-συνωστισμού, της έλλειψης πρόσβασης στην περίθαλψη και στην τροφή χαρακτηρίζουν την κατάσταση των κολαστηρίων της χώρας. Η πλειοψηφία των φυλακών έχει ιδιωτικοποιηθεί αλλά ακόμα και οι υπόλοιπες (ομοσπονδιακές, πολιτειακές) στηρίζουν τη λειτουργία τους στην καταπίεση των κρατουμένων υποχρεώνοντας τους σε δουλειά αμελητέων ή και καθόλου απολαβών σε πολυεθνικές, σε φυτείες, στην στρατιωτική βιομηχανία κλπ. Συγχρόνως, ανθρωποφύλακες επιτηρούν την κάθε κίνηση τους με την βοήθεια τεχνολογικών μέσων και συχνά επιβάλλουν πειθαρχικά μέτρα.

Οι φυλακές εξαρτώνται ολοένα περισσότερο απ' τη σκλαβιά και τον βασανισμό για να διατηρούν τη σταθερή λειτουργία τους. Σύμφωνα με την αστική δικαιοσύνη και κατά την 13η τροπολογία* του αμερικανικού συντάγματος, οι κρατούμενοι βρίσκονται σε καθεστώς δουλειάς για τα αδικήματα που κατηγορούνται.

Ο συνδυασμός όμως της συγκεκριμένης τροπολογίας με την ύπαρξη διατάξεων που αφορούν τους «κώδικες

για τους μαύρους» (Black Codes), οδήγησε τους πρώην σκλάβους στο να καταδικάζονται σε καταναγκαστικά έργα.

Έτσι κράτος και κεφάλαιο κερδοσκοπούν στις πλάτες των κρατουμένων οι οποίοι αποτελούν τους ιδανικούς εργάτες. Μπορεί με τα χρόνια να αντικατέστησαν μερικά βασανιστήρια όπως

το μαστίγιο με άλλα πιο κοινωνικώς αποδεκτά αλλά τα περισσότερα παραμένουν ίδια όπως η απομόνωση, τα καθίσματα καθήλωσης, το ξεγύμνωμα και οι σωματικοί έλεγχοι. Βασανιστήρια που δεν έχουν σε τίποτα να διαφοροποιηθούν από αυτά παλαιότερων εποχών. Δουλειά που δεν έχει πολλά να χωρίσει από εκείνη που βίωναν οι πρόγονοί τους στην Αμερική αιώνες πριν.

Μερικούς μήνες μετά την έναρξη της απεργίας, οι

«Οι ναζί στον χώρο της εκπαίδευσης»

κρατούμενοι συνεχίζουν να αγωνίζονται με ποικίλους τρόπους. Πραγματοποιούν μαζικές απεργίες πείνας, κάνουν ολική ή μερική αποχή εργασίας και συσσιτίου, κάνουν κατάληψη στα πόστα εργασίας, αρνούνται να συμμορφωθούν στα καθήκοντα λειτουργίας, συγκρούονται με τους φύλακες ενώ σε ορισμένες πτέρυγες εξηγείρονται και καταστρέφουν τις υποδομές. Ο κατασταλτικός μηχανισμός του κράτους προσπαθεί με κάθε τρόπο -απομόνωση, εκδικητικές μεταγωγές, βασανιστήρια, απειλές για τα συγγενικά πρόσωπα των απεργών- να καταστήσει αδύνατη την επικοινωνία μεταξύ των κρατουμένων αλλά και αυτή με τους έξω. Σε ορισμένες δε φυλακές, έχουν παρατηρηθεί και άλλου τύπου βίαιες και αποτρόπαιες συμπεριφορές όπως κλείδωμα των κρατουμένων στα κελιά και ρίψη δακρυγόνων (Τέξας), καθολικό κλείδωμα στα κελιά για μέρες με βρώμικο ή και καθόλου φαγητό. Απειλές σωφρονιστικών υπαλλήλων ότι θα αμολήσουν σκυλιά κατά των κρατουμένων και πολλά άλλα προκειμένου να εκφοβίσουν και να επιβάλλουν την τάξη.

Σε πολλά μέρη του κόσμου πραγματοποιήθηκαν δράσεις αλληλεγγύης στους έγκλειστους αγωνιστές των ΗΠΑ. Στον ελλαδικό χώρο συγκεκριμένα συμμετείχαν στις δράσεις αυτές τόσο οι εντός, όσο και οι εκτός των τειχών. Πραγματοποιήθηκε κατάληψη της ελληνοαμερικανικής ένωσης στις 26 Σεπτεμβρίου ενώ στις φυλακές Κορυδαλλού έγιναν παρεμβάσεις από τις πτέρυγες Α,Γ,Δ με άρνηση μεσημεριανού κλειδώματος και με την ανάρτηση πανό (Δ' πτέρυγα). Ψηλαφίζοντας το ιστορικό νήμα που συνδέει το χτες με το σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως λίγα πράγματα έχουν αλλάξει. Ο ρατσισμός που βασιλεύει πολλά χρόνια στην Βόρεια Αμερική συνεχίζει να απομονώνει, να τιμωρεί και να φυλακίζει ανθρώπους, άλλοτε με μαστίγια και σήμερα με εκλεπτυσμένα βασανιστήρια που δεν ζηλεύουν σε τίποτε το ένδοξο για τους εξουσιαστές παρελθόν. Ο συντηρητισμός μιας ολόκληρης χώρας ξεχειλίζει γεμάτος μίσος για την διαφορετικότητα, εχθρευόμενος τους άθεους, τους απάτριδους και τους αγωνιστές. Οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλεύονται ανθρώπινες ζωές για την απρόσκοπτη κερδοσκοπία πολυεθνικών κολοσσών. Το "σωφρονιστικό σύστημα" επιχειρεί να βρει χώρο στο κοινωνικό πεδίο και προσπαθεί να δημιουργήσει σύγχρονους, καλοκουρδισμένους σκλάβους.

Τόσο τότε όσο και τώρα, από τη μια το κράτος και το κεφάλαιο δημιουργούν εχθρούς και τους εκδικούνται, από την άλλη όμως ο αγώνας ενάντια στην σκλαβιά συνεχίζεται. Η ιστορία έχει να μας διδάξει πως τίποτε δεν τέλειωσε. Όσο υπάρχουν φυλακές, καταπίεση, εγκλεισμός, σκλαβιά τόσο θα υπάρχει και ο κόσμος του αγώνα που θα κινητοποιείται και θα αντιστέκεται ενάντια σε κάθε είδους μορφή εξουσίας.

* (με την οποία το 1865, 3.5 εκατομμύρια Αφροαμερικανοί απέκτησαν την «ελευθερία» τους)

Στις 17/01 20 περίπου χρυσαυγίτες με επικεφαλής τον Λαγό εισέβαλλαν στο Α' Δημοτικό Σχολείο Νέου Ικονίου, στο Πέραμα και τραμπούκισαν δασκάλους και γονείς, λόγω της συνέλευσης που θα γινόταν στο σχολικό συγκρότημα για το θέμα της φοίτησης των παιδιών προσφύγων, ενώ οι μπάτσοι που βρίσκονταν απέξω έμειναν αμέτοχοι. Οι φασίστες ισχυριζόντουσαν πως ήταν γονείς και κάτοικοι της περιοχής, λίγες μέρες μετά όμως αναγνωρίστηκαν απο συντρόφους και δεν είναι άλλοι από μέλη της τοπικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής αλλά και άλλων περιοχών.

Οι γονείς και οι δάσκαλοι τους ξεμπρόστιασαν και τους ανάγκασαν να φύγουν ενώ απάντησαν με πορείες και συγκεντρώσεις δηλώνοντας πως τα παιδιά αυτά είναι ευπρόσδεκτα στα σχολεία του Περάματος.

Σημαντικό να αναφέρουμε πως την ίδια ημέρα πριν τέσσερα χρόνια χρυσαυγίτες δολοφονούν τον 27χρονο μετανάστη Σαχσάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα στις 17 Ιανουαρίου 2013.

«Για τα τελευταία γεγονότα στα Ιωάννινα»

Την ημέρα "απελευθέρωσης" των Ιωαννίνων, στις 21/02, συγκεντρώθηκαν αντιφασίστες/ες στην κατάθεση στεφάνων όπου παρεβρίσκοταν κάτω από το σκέπαστρο της εθνικής ενότητας μια μείξη βουλευτών τόσο του Σύριζα όσο και της Χ.Α. Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε πορεία η οποία εξέφραζε ξεκάθαρα χα-

ρακτηριστικά ενάντια στον φασισμό και το κράτος.

Οι προστάτες του κράτους απάντησαν με βία και καταστολή όπως ήταν αναμενόμενο με αποτέλεσμα να προσαχθούν έξι άτομα και τα τέσσερα εν τέλει να συλληφθούν. Να σημειωθεί επίσης ότι ένα άτομο κατέληξε στο νοσοκομείο, με δύο ώρες καθυστέρηση εφόσον κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για την κατάσταση της υγείας του. Η όξυνση της καταστολής, οι τραυματισμοί, οι τραμπουκισμοί, οι προσαγωγές και οι

συλλήψεις με μια αριστερή απόχρωση τα τελευταία χρόνια δεν μας φοβίζει, πρωτίστως μας αηδιάζει. Δεν θα σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε ενάντια σε κάθε έκφανση του φασισμού με όλα τα μέσα που διαθέτουμε.

«Ένας εξάχρονος όμηρος»

Στις 5 Ιανουαρίου 2017 συλλαμβάνεται η Πόλα Ρούπα και η Κωνσταντίνα Αθανασόπουλου μέλη του επαναστατικού αγώνα. Σε μια κίνηση τραμπουκισμού το ελληνικό κράτος επικαλείται το νόμο περί προστασίας ανηλίκων και πήρε στα χέρια του το 6χρονο παιδί της Π.Ρούπα και του Ν.Μαζιώτη.

Έτσι έχουν τα γεγονότα, πολλά ειπώθηκαν και αρκετά γράφτηκαν. Σε αυτούς που έσπευσαν να πουν πως το κράτος απλά εφάρμοσε την προβλεπόμενη νομοθεσία, απαντάμε πως δεν έχει να κάνει με την νομοθεσία όταν ένας εισαγγελέας ανηλίκων διατάζει την άμεση ψυχιατρική νοσηλεία ενός παιδιού ουσιαστικά υγιούς καθώς και την συνεχή αστυνομική του παρακολούθηση. Ακόμα, η νομοθεσία δεν προβλέπει την απαγόρευση της επικοινωνίας του παιδιού με τους άμεσους συγγενείς του.

Παρατηρούμε λοιπόν πως μόνον σαν πρόσχημα εμ-

φανίζετε η τήρηση της νομιμότητας και των τυπικών διαδικασιών από μεριάς κράτους. Κάτω από τις αισχρές ανακοινώσεις των κρατικών παλιάτσων που κουνάν τα χέρια τους πέρα δώθε για να τραβήξουν πάνω τους τα φώτα (η κράτηση του παιδιού ήταν σκόπιμη) βλέπουμε, πως η κράτηση του παιδιού χρησιμοποιήθηκε ως μέσω εκβιασμού προς τους γονείς του διότι εκείνοι επέλε-

ξαν την άμεση εναντίωση ενάντια στο κράτος μέσω του ένοπλου αγώνα.

Το κράτος διαθέτει πολύμορφους μηχανισμούς καταστολής που χρησιμοποιεί ποικιλοτρόπως αναλόγως την περίπτωση. Μια τέτοια περίπτωση είναι και εκείνη της κράτησης του 6χρονου παιδιού. Το ζήτημα έγκειται λοιπόν όχι στο αν το κράτος είναι αισχρό και χρησιμοποιεί ανήθικα μέσα ή μια επιφανειακή νομιμότητα για την επίτευξη των στόχων του, αυτό το ξέρουμε ήδη, αλλά στο γεγονός πως δεν κρατά πλέον ούτε τα προσχήματα ψεκάζει ηλικιωμένους, περνάει μέτρα λιτότητας, διαχειρίζεται το μεταναστευτικό με στρατόπεδα συγκέντρωσης και όλα αυτά γίνονται πιο εύκολα κάτω από ένα αριστερό προσωπίο.

Αναγνωρίζουμε λοιπόν πως είτε δεξιά είτε αριστερή κρατική διαχείριση έχουμε, το κράτος παραδοσιακά αποτελεί το μακρύ χέρι του κεφαλαίου και στόχο έχει τη διατήρηση μιας νομιμότητας για την διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος.

Εμείς από μεριά μας ωφείλουμε να απαντάμε άμεσα απέναντι στους τραμπουκισμούς του κρατικού μηχανισμού με τα μέσα που διαθέτουμε. Κανένας τραμπούκος δεν θα πρέπει να φοβίσει το δίκαιο των κοινωνικών αγώνων.

BIBΛΙΟΘΗΚΗ 451 ★
τετάρτες
19:00 με 22:00
στην κατάληψη
Rosa Nera

«Τα σχέδιά τους δεν θα περάσουν. Να ανυψιαθούμε στην κραυκή τρομοκρατία» Δ.Κουφοντίνας, Κ.Γουρνάς

Φυλακές Κορυδαλλίου, 2014

Η τακτική της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης και η συνέχισή της από την αριστερή, στερεί το δικαίωμα των αγωνιστών Δημήτρη Κουφοντίνα και Κώστα Γουρνά να πραγματοποιήσουν τις άδειες που δικαιούνται. Για τον πρώτο δε, έχει ειπωθεί γραπτώς ότι του απαγορεύεται η άδεια επειδή είναι αμετανόητη η στάση του πάνω στο ζήτημα της ένοπλης πάλης. Οι μάσκες έχουν πέσει προ πολλού, αφού η αριστερά προεκλογικά υποσχόμενη αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης εντός των τειχών, σεβασμό στα δικαιώματα των κρατουμένων, κατάργηση του τρομονόμου κ.α με σκοπό να κερδίσει ψήφους, δείχνει με τις πράξεις της όλον αυτό τον καιρό, το πραγματικό της πρόσωπο που δεν είναι άλλο από αυτό της εξουσίας. Προφανώς δεν πέφτουμε από τα σύννεφα, εφόσον το κράτος με κάθε του απόχρωση ανέκαθεν μεταχειρίζεται ειδικά τους πολιτικούς του αντιπάλους, ενώ εσκεμμένα δεν αναγνωρίζει την ταυτότητα των πολιτικών κρατουμένων. Οι περιπτώσεις του Δ.Κουφοντίνα και του Κ. Γουρνά δεν είναι μεμονωμένες, (απαγωγή εξάχρονου γιου του Ν. Μαζιώτη και της Π. Ρούπα, δίωξη Θεοφίλου, επικήρυξη του Σεϊσίδη και πολλά άλλα) είναι απλώς μια απόδειξη του κράτους ότι δρα με αποκλειστικά φρονηματικούς και εκδικητικούς όρους απέναντι σε όποιον/α αντιστέκεται. Εμείς από την μεριά μας δεν θα αφήσουμε την δικαστική ασυδοσία, την αφαίρεση δικαιωμάτων και την κρατική καταστολή να καταπατούν αυθαίρετα και την παραμικρή ελευθερία που έχει απομείνει στους έγκλειστους συντρόφους μας. Θα σταθούμε στο πλευρό κάθε πολιτικού κρατουμένου και θα παλέψουμε για την άμεση χορήγηση αδειών του κομμουνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα και του αναρχικού Κώστα Γουρνά, μέχρι το κράτος να υποχωρήσει.

«Για τους μετανάστες στην Παλιά Ηλεκτρική»

Στις 24/2 αποβιβάστηκαν στην παραλία του Τερσανά 60 μετανάστες, ανάμεσά τους και ένα παιδί 4 ετών. Στη συνέχεια και αφού πέρασαν από το αστυνομικό μέγαρο για την καταμέτρηση, καταγραφή της εθνικότητάς και την λήψη των στοιχείων τους, οδηγήθηκαν συνοδευόμενοι στο κλειστό γήπεδο της Παλιάς Ηλεκτρικής στην Α. Γογονή. Παρ' όλες τις συγκεχυμένες πληροφορίες που δίνουν οι μπάτσοι σε σχέση με την κατάσταση της υγείας τους και το μέλλον που τους επιφυλασσόταν, η κι-

νητοποιήση αλληλέγγυου κόσμου ήταν άμεση. Τις επόμενες μέρες, οργανώθηκαν παρεμβάσεις στο κλειστό γήπεδο, με σκοπό την υποστήριξη των μεταναστών, την έκφραση αλληλεγγύης, όπως και τη δήλωση διαθεσιμότητας για την κάλυψη των βασικών αναγκών (δικηγόροι, τροφή, ρούχα κτλ). Οι μπάτσοι με τη σειρά τους, εκπληρώνοντας για άλλη μια φορά το καθήκον τους ως κρατικοί εντολοδόχοι, κλείδωναν κάθε φορά τις πόρτες του γηπέδου, μην επιτρέποντας έτσι στους αλληλέγγυους να έρθουν σε άμεση επαφή και επικοινωνία με τους μετανάστες. Λίγες μέρες αργότερα, κι ενώ οι μετανάστες ήταν ουσιαστικά εσώκλειστοι στις εγκαταστάσεις της Παλιάς Ηλεκτρικής, κανονίστηκε η μεταφορά τους στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Κόρινθο.

Προφανώς και δεν περιμέναμε κάτι παραπάνω από το κράτος και τους δήθεν αριστερούς διαχειριστές του. Η απαγόρευση εισόδου στους αλληλέγγυους, σε συνδυασμό με την ανάθεση της φύλαξης και της περίθαλψης αποκλειστικά σε θεσμικά κατοχυρωμένους φορείς (μπάτσοι, ΜΚΟ, κ.α.), δυστυχώς αποδεικνύει για ακόμα μια φορά τον βρώμικο και τον απάνθρωπο ρόλο του κράτους. Ο κόσμος του αγώνα, όντας και ο ίδιος καταπιεσμένος, οφείλει να σταθεί δίπλα στα ταξικά του αδέρφια και να σπάσει στην πράξη το καθεστώς εξαίρεσης και αποκλεισμού που επιχειρείται να εδραιωθεί στις πλάτες των απόκληρων αυτού του κόσμου.

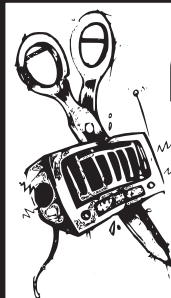
ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
κυκλοφορεί το φύλλο 36

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών

**ράδιο ψαλίδι
κινηματικό
ραδιόφωνο**

το αντιόριαλ

Το παρόν τεύχος αφιερώνεται στους/ις δισεκατομμύρια σκλάβους/ες, προλετάρους/ες και ιθαγενείς που πέθαναν αγωνιζόμενοι στον κατ' εφημισμόν Νέο Κόσμο.

Σε μια περίοδο που οι επαναστατικές συγκρούσεις παγκοσμίως μειοψηφούν, το Κεφάλαιο ανασυντάσσει τα αποθεματικά του ταμεία οξύνοντας την φτώχεια, την ανέχεια και τον εκτοπισμό αμάχων

Τη στιγμή που τα «πρωτοκοσμικά» κράτη σπεύδουν να συμβάλουν στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, εμείς επιλέξαμε να επικεντρωθούμε σε αυτό το τεύχος με έναν μεγάλο παίκτη της παγκόσμιας σκακιάς, τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Ασχοληθήκαμε κυρίως με τον

«Νέο Κόσμο» επειδή κρίναμε ότι τόσο τα τελευταία γεγονότα έχουν ύψιστη σημασία για το άμεσο μέλλον των πολιτικών και γεωγραφικών εξελίξεων, όσο και τα παλιότερα μπορούν να γίνουν φάρος για την κριτική ανασκόπηση και κατανόηση της σύγχρονης ιστορίας. Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας δεν έχει καμία σχέση με εμπορευματική αξία, μοιράζεται ελεύθερα στο δρόμο, χέρι με χέρι, σε στέκια και καταλήψεις χωρίς αντίτιμο. Δεν είναι γραμμένο από αυθεντίες παρά από μια χούφτα ανθρώπων που διεκδικεί το αυτονόητο· το σπάσιμο κάθε λογής αλυσίδας που στέκεται εμπόδιο στην κοινωνική απελευθέρωση.

Μοιράστε το ανεύθυνα.

Κάθε Μάρτης πρόσφορο έδαφος για δημιουργία.

Κάθε δημιουργία και ένας ανθός ελευθερίας.

Κάθε Μάρτης και μια άνοιξη, από τα χέρια μέχρι τις καρδιές μας.

η ομάδα

Είμαστε άτομα που έχουμε συναντηθεί στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες. Κρίναμε σκόπιμο να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας και μετά από διαδικασίες πολιτικής συγκρότησης, σχηματίσαμε τη συλλογικότητα Azadî. Επιθυμούμε να δράσουμε προωθητικά-συμπληρωματικά στο τοπικό και στο ευρύτερο κίνημα, μακριά από παθογένειες, ελλειψμούς και ατομικισμούς.

Να επηρεάσουμε και να επηρεαστούμε, στοχεύοντας στη σύνδεση των αγώνων. Δεν θα μπορούσαμε παρά να λειτουργούμε με βάση τις αξίες της ελεύθερης κοινωνίας για την οποία παλεύουμε. Η ισουμιά, η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση, ο αντιρατσισμός/αντιφασισμός, ο αντισεξισμός, ο διεθνισμός, είναι οι βασικοί πυλώνες της συλλογικότητας. Μέσω των οριζόντιων αντιεραρχικών διαδικασιών, προωθούμε τον κοινωνικό ταξικό πόλεμο και το ευρύτερο συμφέρον των καταπιεσμένων. Εχθρευόμαστε κάθε εξουσία, την έννοια της ιδιοκτησίας και τις δομημένες ανταγωνιστικές κοινωνικές σχέσεις. Ονειρευόμαστε και ραδιουργαζόμαστε για ένα κόσμο λεύτερο, χωρίς καμιά μορφή εξουσίας, χωρίς τάξεις, εκεί που η αλληλεγγύη, η ισότητα και η συντροφικότητα δεν θα είναι προιτάγματα, αλλά θα είναι αυτονόητα και θα εφαρμόζονται στην πράξη.

για την επαναστατική προοπτική
για την ολική καταστροφή κράτους
και κεφαλαίου
για τον κομμουνισμό
και την αναρχία

